

Wim Van Gansbeke in *Anna Blume hat ein Vogel* KOEN DE SUTTER / THEATER ZUIDPOOL
FOTO RAYMOND MALLENTJER

Perceval beweert dat de zalen leeg blijven als Pol Arias zelfs in zijn voorzichtige formuleringen iets negatiefs over een voorstelling zegt. Er is veel meer te zien, misschien vertrouwt men daarom meer op recensies om te schiften en te kiezen. In mijn radioperiode zegden mensen mij vaak: 'Als jij het goed vindt, gaan we er naartoe; of omgekeerd: als jij het goed vindt gaan we niet, als jij het slecht vindt wèl.' Beide houdingen vind ik onnozel; dan vorm je nooit je eigen mening. Je doet als recensent toch aan

een soort opvoeding: iemand die in een voorstelling zit die jij goed vond, moet zich toch beginnen afvragen: 'Waarom vond hij dat nu goed?' En iemand die vaststelt dat hij op een verkeerde plek zit, moet zich toch afvragen: 'Waarom stuurde hij mij hier naartoe?' Iemand in een wereld uitnodigen en hem dan laten zoeken, reflecteren op het geziene: dan heb je toch iets bereikt. Als er op een bepaald moment een publiek opstaat dat zelf het kaf van het koren scheidt zonder dat iemand het

daarin leidt, dan hoef ik geen recensies meer te schrijven.

Neutraliteit

Ik heb nooit geprobeerd neutraal of objectief te zijn in wat ik schreef; van meet af aan wist ik dat dat niet kon. In kunst kan je geen objectieve normen aanleggen. Als je dat toch doet, zeg je bijvoorbeeld: dat is theater, dat wil ik zien en niets anders. Je moet op bepaalde momenten bepaalde dingen kunnen